

»Kad narod u crkvi pjeva, on moli; a kad moli, već u ruci drži ključeve spasenja. Treba da se na našim sastancima više i bolje pjeva. Pa kad se i ne razumiju sve riječi, ipak je liturgijsko pjevanje molitva i zato veza sjedinjenja s Bogom«.

»Zna se, da danas moramo biti mnogo strpljiviji nego nekada da u crkvenom pjevanju odgojimo narod uopće, a mladež napose. Ono ima podići dušu u nadnaravnu atmosferu i učiniti da živo sudjeluje kod Otajstva što se slavi. Kad malo po malo vjernici uspiju otkriti snagu koja sjedinjuje, podiže i preobražava preko pjevanja, zavolit će ga i neće ga više napustiti. Pjevanje je u stanju obuzeti ih, osvojiti i uputiti na još savršeniji kršćanski život.

Ujedno, tko sa svetim pjevanjem sudjeluje u liturgiji, stiče svijest da pripada katoličkoj crkvi i dosljedno osjeća potrebu da očituje svoje zajedništvo s Njime koji je glava i vidljivi centar te Crkve, sudjelujući zajedničkim jezikom barem u kojem dijele mise: na pr.: Vjerujem, Svet, Očenaš, i t. d.«.

(Iz govora Pape Pavla VI od 20. studenog 1969. godine talijanskim cecilijancima)

»TREBA DA SE NA NAŠIM SASTANCIMA VIŠE I BOLJE PJEVA«

Pavao VI - Papa.

»BOGOSLUŽJE BEZ PJEVANJA IZGLEDA KAO DAN BEZ SUNCA«

A. Bugnini — Tajnik zbora obreda.

Naš je časopis na prvim stranicama prošlog godišta donio saborske i posaborske smjernice o crkvenoj glazbi kojima je otvoreno novo razdoblje u razvoju crkveno-glazbene kulture.

Te smjernice zacrtane su jasno. Njihovi okviri ne sputavaju jer kriju u sebi ogromne prostore razumne slobode. Baš zato, jer se radi o slobodi, iziskuju i stanovitu zrelost od svih koji su ili po dužnosti ili iz ljubavi pozvani unapređivati glazbeni život Crkve.

Zrelost ćemo najbolje pokazati ako smjernice shvatimo kao poziv za unapređivanje punine glazbenih vrednota sve do stupnja kojeg nam omogućavaju kulturne prilike osoba, mjesta i vremena u kojima djelujemo. Put, kojim treba poći u ostvarivanju te punine, često nam pokazuje Papa Pavao VI u prigodnim govorima izrečenim skupovima crkvenih glazbenika. Papa objedinjuje estetske vrednote prošlosti i sadašnjosti. To je jedini istinski put kojim se može poći u ostvarenju Vatikanskog sabora u glazbenom području. Pavao VI pjesnički ga je ovako izrazio:

»TRI UGLEDNE LIČNOSTI TRAŽE MEĐUSOBNO PRIJATELJSTVO.

ONE SU:

GREGORIJANSKI KORAL,

KLASIČNA I SUVREMENA POLIFONIJA

I CRKVENA PUČKA POPIJEVKA.

SVE TRI OČEKUJU I NAŠE PRIJATELJSTVO«

Pavao VI - Papa

Čini se da nema drugog puta i da bi trebalo Papu poslušati ne samo radi autoriteta već i radi razuma. Možda će po koji glazbenik amater ili glazbeni radnik, koji po dužnosti ima voditi brigu o crkvenoj glazbi, zamjeriti Papi što nije spomenuo i »glazbu od 220 volti«. Ali istinski glazbenik rado će poslušati Papu znajući da se ne pokorava autoritetu nego razumu. Papa je svoje riječi izvadio iz bogate riznice sveopćih glazbenih vrednota. On ne govori sam, već s njim progovara mnoštvo glazbenika svijeta koji znaju da su načela, koje je Papa iznio, osnovana na neprolaznim estetskim vrednotama i da su ona jedina istinski sposobna glazbom unaprijediti duhovni rast čovjeka. Ako ostvarimo Papin put u unapređenju glazbenog života našeg vremena: da se na našim sastancima više i bolje pjeva:

gregorijanski koral

klasična i suvremena polifonija i crkvena

pučka popijevka:

ostvarit će se smjernice II vatikanskog sabora, a mi ćemo biti svjedoci da obredi poput sunca žare ne samo naravnim sjajem blijeska već i nadnaravnim svijetlom milosti.

Uredništvo